

Novi filmi v otroškem kinu
Mojca?

Racman Jaka na srečo čaka

Ni pa ni novih filmov za otroke! Tako pripovedujejo tisti, ki se ukvarjajo z uvozom tujih filmov, ko jim vsako leto znova — in seveda v imenu cele vojske filma željnih otrok — zastavljamo enaka vprašanja: Kje so filmi za otroke? Kje so nove otroške risanke? Zakaj si lahko na TV oskrbijo vedno nove in nove Tome in Jerryje, pa Zabone, pa Hitre Gonzalese in kar je še takih silovitih likov v pisanem svetu otroške domišljije? Končno so nam rekli: bodimo optimisti. Nekaj bomo že spraskali — dotlej pa... ja, kaj dotlej? Zaenkrat se vam obljubljajo poniglavi SREČNI LUKEC in Bratje DALTON o čudovitih avanturah Srečnega Lukca, malega kavboja, »ki potegne hitreje kot njegova senca« pa njegovega konja Jolyja skakača ter seveda štirih hudobnih Bratov Dalton, najbolj okrutnih in najbolj trapastih roparjih v zgodovini Divjega zahoda! Zabave torej ne bo zmanjkalo, kajti kmalu zatem bo na vrsti ena novjših risank RACMAN JAKA NA SREČO ČAKA.

Kino SIŠKA pa v naslednjih dneh ponuja nekaj zanimivih filmov, med katerimi velja v prvi vrsti omeniti ameriški »film-katastrofo« — dramo »PLAZ« (Avalanche) v režiji Coreya Allena z Rockom Hudsonom, Mio Farrow, Robertom Forsterjem in Jeanette Molan v glavnih vlogah. Ambiciozni poslovnež David Shelby organizira slovesno otvoritev svojega novega razkošnega centra za zimске športe v Skalnih gorah. Med povabljenici sta tudi njegova mati Florence in bivša žena Celine, ki si jo želi spet pridobiti, a zaman. V svojo »družinsko« idilo pa udari plaz, ki ruši vse pred seboj...

Hongkonški film KRALJ BOKSARJEV (The King Boxer) nam predstavi Chin Ping Shinga, znanega pod imenom »Kralj«, ki se vrača s počitnic na Tajlandu. Vodja lokalne tolpe ga izzove na dvoboj in »kralj« seveda zmaga, kar pa sproži vrsto konfliktov med pripadniki podzemlja.

BUCK ROGERS — JUNAK VESOLJA je ameriški znanstveno-fantastični film o kozmonavtskem izletu v 25. stoletje. Film je režiral Daniel Haller, igrajo pa Gill Gerard, Pamela Hanshley in Erin Gray.

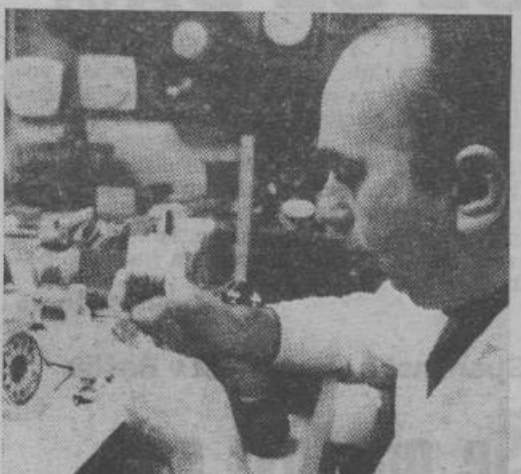
Pogovor v urarski delavnici Davida Peršolja

Tika-taka Davidovega dela

Z Davidom Peršoljo sva se pogovarjala v njegovi urarski delavnici. Prvič sem si zbliza ogledal in poslušal tisto tiho klenkanje neštetih ur, ko po stenah vse nekako miglja, migota in se nekaj nenehno suče. Kdaj tudi glasno zakuka ali žametno zadoni. Opazoval sem globoko sklonjeno glavo, napeto telo, spretno, skoraj neopazne gibe prstov in oster pogled, uperjen v notranjost drobnega, toda zapletenega mehanizma. Toda David Peršolja se je o urarstvu najprej izrekel sila neromantično:

• »Meni ta poklic omogoča obstoj...«
• David Peršolja je Bric iz Goriških Brd. Kmečkega rodu. Na dan sinovega rojstva pred 41 leti se je Davidov oče neizmerno razveselil naslednika, ki se bo lahko nekoč posvetil domačim vinogradom, nabrekli česnjam in lepi živini. Za fantinov osmi rojstni dan je celo izdelal majhno koso. Toda pota življenja so zavita, ne vprašajo po hrepenenju. Leta 1948 je mali David zbolel za osteomielitisom, vnetjem pokostnice in kostnega mozga. Ostal je invalid s trdimi kolki in kolenom:

• »Puške v koruzo nisem vrgel. 1959. leta sem se v kamniškem Zavodu za usposabljanje invalidne mladine izučil urarskega poklica. Zame je bilo to najprimernejše delo.«

• Pot do mirne urarske delavnice v Siški pa je bila dolga in v temnih očeh Davida Peršolja je bilo mogoče zaznati trnovo stezo invalidovega življenja, ko je trmasto in nepopustljivo grizel venomer po malem in naprej. V začetku ni dobil dela, potem skromna zaposlitev v administraciji in še skromnejša urarska delavnica v Kanalu ob Soči. 1964. l. pot v Ljubljano, delavnica na Viču. Tam je ostal do 1979. leta, delavnico v Siški pa je nasledil za pokojnim Vladimirom Kraljem:

• »Veliko mi je pomagalo Društvo invalidov. Taka društva so nadvse potrebna. Glejte, družba navadno invalida izšola, tudi prekvalificira, potem navadno zopet ostane sam. Išče delo, stanovanje, želi si urediti, kot imajo drugi ljudje. Vendar je invalidu težje. Tukaj potem nastopa naše društvo.«

• Potem sva se vrnila k uram. Kaj je ura, koliko ljudem pomeni droban stroj? Stroj, ki neprestano opozarja na dogovore, zmenke, odhode ladij, vlakov, letal, na začetek dela ali predstave v kinu:

• »Ljudje z urami navadno slabo ravnaajo. Nosijo jih toliko časa, da se ustavijo. Vendar tudi ura potrebuje tekoče vzdrževanje. Kot avtomobil na primer. Vozilo potrebuje servis, ura tudi, seveda manj pogosto. Naše delo ni enostavno. Iskati in iskati moraš skrite napake, dokler je seveda ne najdeš. Da, včasih so izdelovali kakovostnejše ure, zdaj vse bolj potrošne. Se vedno so najboljše švicarske ure. Ampak, veste, tudi ure so »zleht«, se je nasmel David Peršolja in vendarle povedal tisto, kar mu je v urarstvu pri srcu: »Zanimivo pa je, ko začne ura brcati, ko oživi. Samo, elektro-

nika ni več ura. Ne tiktaka in v bistvu sploh ni več ura. Je naprava, ki kaže čas.«

• Odnos do urarstva se torej spreminja. Menjavanje baterij in modulov ni več pravo delo. Posledica elektronike je morda tudi, da so bili lani v Sloveniji vsega trije urarski vajenci. A ljudje še kupujejo klasične ure. David Peršolja vsega dela sploh ne zmora sam. Zaposluje še dvojico pomočnikov, prav tako sta invalida, izučena v kamniškem Zavodu za usposabljanje invalidne mladine:

• »Posla je za vse tri dovolj. Veste, ljudje so nekdanje ure nosili le ob nedeljah, dandanes pa vsak dan in tudi ob najtežjih delih je ne snamejo. Ura je stroj, ki zdrži skoraj največ. Vsega pa seveda ne prenese.«

• Najslabše, se megleno spominja David, je bilo ob koncu vojne. Nič niso imeli, nič. Najbolje se počuti sedaj. Uresničil je skoraj vse svoje želje. Ima družino, hčerko, stanovanje, lahko si privoščiti tri tedne dopusta na morju. Ampak tiste dni uro sname z zapestja in čas takrat ni več njegov gospodar. Med letom pa prostega časa ne pozna. Če bi proste urice imel, bi hotel ribariti. Privlači ga užitek boja med ribo in človekom, vzhajanje sonca in skrivnostni šum voda:

• »Mir je tamkaj in človek si živce spočije. Naš poklic, urarsko delo, pa po mojem izumira. Izumira na račun elektronike. Seveda pa to še ne bo jutri...«

Bogomir Šešic
Foto: Lado Čuk

KOTIČEK ZA INVALIDE

Društvo invalidov Ljubljana-Siška organizira letos že tretje leto zapored za svoje člane ogled gledaliških predstav v Mestnem gledališču ljubljanskem. Letošnjo gledališko predstavo z Zlatkom Šugmanom v satiričnem patermostru »Direktni prenos« Miloša Mikelnja bodo organizirali v počastitev dneva žena in priredili v nedeljo dne 7. marca 1982 ob 17. uri v MGL. Ob tej priložnosti obveščamo vse člane društva invalidov, da se lahko prijavijo v društveni pisarni na Celovski 105 vsak ponedeljek in sredo od 16. do 18. ure. Žene-invalidke prejmejo vstopnice brezplačno.

—0—

Čeprav smo še vedno sredi zime, se društvo invalidov Ljubljana-Siška že pripravlja na letošnje spomladanske izlete. Ker je zanimanje zanje vedno izredno veliko, želi društvo svoje člane že sedaj obvestiti, da bodo prvi tak tridnevni izlet organizirali v dneh 25., 26. in 27. aprila 1982. Na izletu v Istro in na otoka Rab in Krk si bodo udeleženci lahko ogledali še najdaljši predor skozi Učko, ki je povezal istrski polotok s Hrvaško, zanimivosti otoka Krka in Titov most, ki ga povezuje s kopnim ter naravne lepote otoka Raba s spomeniki iz naše polpretekle zgodovine. Informacije lahko dobite v pisarni društva, Celovška 105 vsak ponedeljek in sredo od 16. do 18. ure.